

[A. Svensson.]

tager, hvad mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, udtalte ved første Behandling af Forslag til Lov vedrørende Landbrugets Gæld, at en saadan Lovgivning er vi i Princippet Modstandere af. Mit Partis Formand sagde ved den Lejlighed — Rigsdagstidende Sp. 2303 og 2304 —, at vi i al Almindelighed ikke kan være med til at føre Landbruget ind under en Understøttelseslovgivning, naar det eneste rigtige og naturlige og det eneste varigt virkningsfulde er at tilvejebringe saadanne Tilstande, gennem Nedbringelse af Skattebyrderne m. m., at Landbruget kan blive, hvad vi plejer at kalde rentabelt. Vi vil derfor under ingen Omstændigheder, erklære det ærede Medlem, være med til det Afsnit i Lovforlaget, der handler om Rentetilskud, og heller ikke i øvrigt, hvor der er Tale om den Slags Foranstaltninger.

Men samtidig med, at mit Partis Formand klart angav denne Linie for al Lovgivning angaaende det gamle Land, tilkendegav han, at for Nordslesvig gjorde indtil videre særlige Forhold sig gældende. Og hvis vi beslutter os til at stemme for det foreliggende Forslag — vi stemte ikke for Rentelettelsen i 1934, og der er ikke truffet Afgørelse om, hvorvidt vi vil gøre det denne Gang —, saa sker det ud fra den Betragtning, at Grænselandet frembyder særlige Vanskeligheder, og at det derfor ogsaa er forsvarligt der at gaa med til særlige Hjælpeforanstaltninger. Vi vil altsaa paa Forhaand have understreget, at vor eventuelle Medvirking ved Gennemførelsen af det her foreliggende Forslag kan ikke danne Præcedens med Hensyn til den øvrige Del af Landet.

Hvad selve det foreliggende Forslag angaar, har som allerede berørt Repræsentanter for de store Landbrugsorganisationer i Nordslesvig, Fælleslandboforeningen, De samvirkende sønderjyske Husmandsforeninger og Landbrugernes Sammenslutning, været samlet til en Række Møder, hvor der er udarbejdet en Henvendelse til den højtæredede Statsminister, indeholdende forskellige Ønsker om Forbedringer, som man maa anse for rimelige og paakrævede. Disse Ønsker er paa flere Punkter imødekommet, ganske vist paa den Maade, at de paa-gældende Bestemmelser er indføjet i Forslag til Lov vedrørende Landbrugets Gæld og derfra er gaaet over i det foreliggende Lovforslag, altsaa ikke under særlig Hensyntagen til de sønderjyske Landsdele. Det drejer sig om § 3 i den gamle Lov, hvori der nu er gjort Tilføjelser om, at for Laan fra Banker,

Sparekasser, Andelskasser og private, som har Sikkerhed mellem 85 og 100 pCt. af Panteværdien, er Højestegrænsen for den Pantegæld, for hvilken der kan opnaas Rentetilskud, forhøjet fra 105 til 110 pCt. Endvidere, at Kreditors Renteudbytte er forhøjet fra 3½ til 4½ pCt., samt endelig, at Hypotekforeningslaan er medtaget, idet der dog i den Forbindelse ses bort fra at begrænse Udbyttet til 4½ pCt.

Derimod er der ikke rørt ved det Hovedpunkt i Henvendelsen, hvori paa-vises den meget uensartede Vurdering til Ejendomsstyld, hvilket igen medfører en meget ulige Evne til at drage Nytte af Loven. Det gør naturligvis en ikke ringe Forskel, om Laan af samme Art helt eller delvis ligger neden for 85 pCt.-Grænsen og derfor maa nøjes med en Nedsættelse af Renten til 3 pCt., eller de ligger over 85 pCt.-Grænsen og saaledes er rentefri. Det er, som allerede fremhævet, især Aabenraa og Sønderborg Amter, der her er ringere stillet end de øvrige Egne i Landsdelen, og jeg gaar ud fra, at det Problem kan tages op til Drøftelse, naar Forslaget kommer i Udvalg, saa vi i alt Fald kan faa undersøgt, om der er Mulighed for en Regulering paa dette Omraade.

Naar der i Henvendelsen fra Landbrugsorganisationer anmodes om, at de ulyksalige saakaldte Realkreditlaan — saaledes har jeg vistnok Lov til at kalde dem — maa blive overtaget af Staten, kan vi fra konservativ Side give dette vor Tilslutning; vi kan det saa meget lettere, som der i det konservative Saneringslovforslag af 1934 fandtes en Bestemmelse om, at Realkreditlaanene skulde overføres til Staten og administreres af Hypoteklaanefonden, ligesom Kautionsisternes Forpligtelse over for disse Laan skulde ophæves. Saa vidt jeg husker, var der dengang tilbage et samlet Udlaan inden for denne Kategori paa op imod 5 Mill. Kr. Nu ved jeg nok — det er ogsaa fremdraget af det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram —, at det i § 4, Stk. 4, i Loven hedder, at naar der for en sønderjysk Sparekasse, som endnu har Realkreditlaan, skulde opstaa en saadan Situation, at Sparekasseinspektøren skønner, at dens Stilling er alvorligt truet, kan Finansministeren efter Indstilling lade dens usikre Realkreditlaan overgaa til Laanekassen for Sønderjylland. Men Forholdet er det, at disse Laan desuagtet hænger som en truende Sky over saavel Sparekasser som Kautionsister, og at det vilde være en stor Lettelse for mange, hvis der kunde raades Bod herpaa.

Spørgsmaalet om flere Midler til Ud-